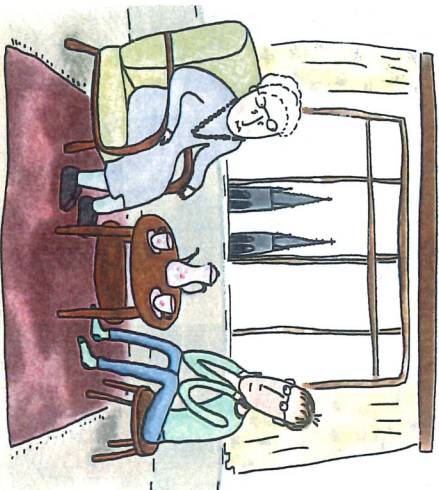
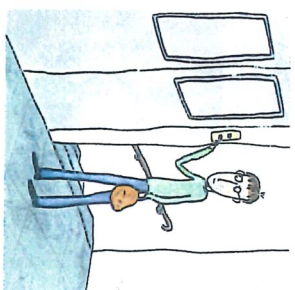
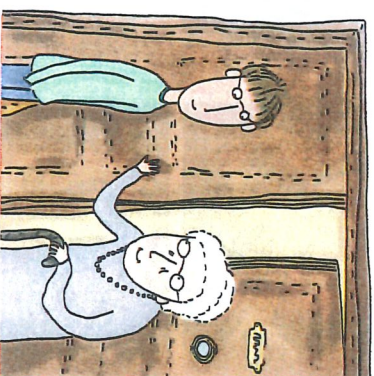

O Vítkově a Vilmě

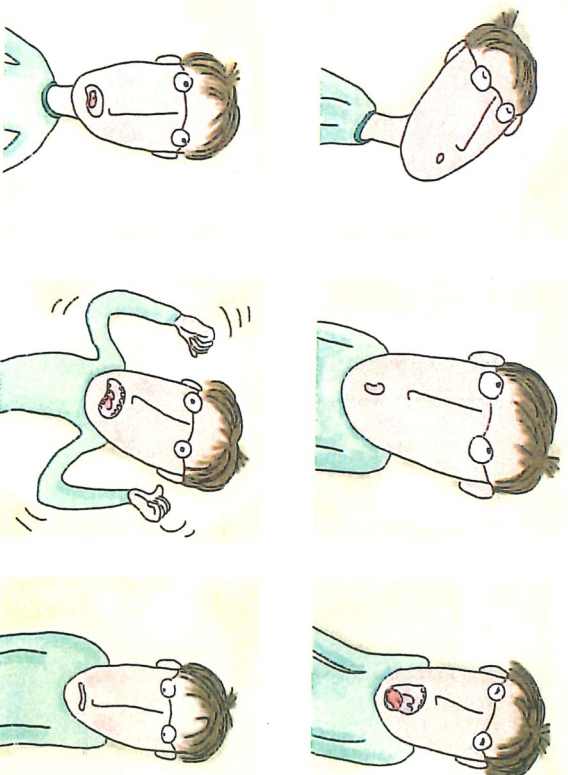
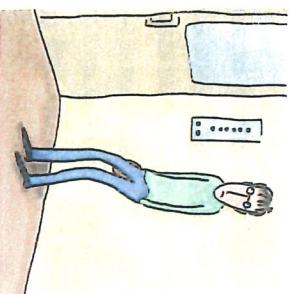

Vítek byl zvyklý pravidelně navštěvovat svou starou babičku, která bydlela na Vyšehradě.

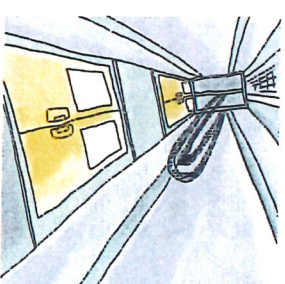
Bylo už pozdě, když se s ní rozloučil a vyšel na chodbu.

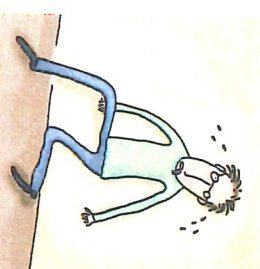
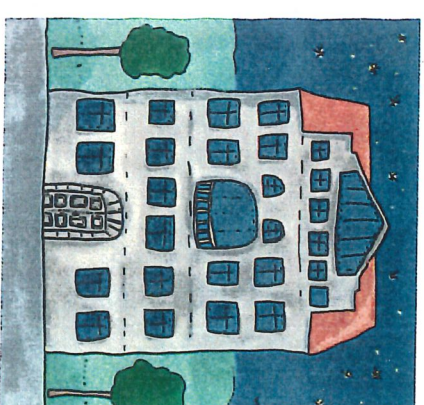
Nechtělo se mu jít po schodech, a tak přivolal výtah neboji zdviž a nastoupil. Už když za sebou zavíral dveře, napadlo ho, že by se mohlo něco nevtřásného přihodit.

Vyl, výskal, vykřikoval, křičel, povykoval, ale všechno bylo marné.

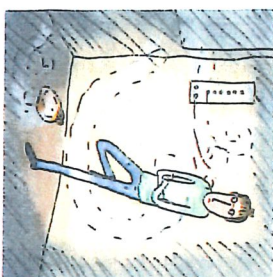
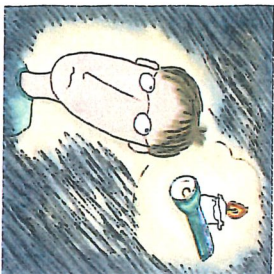
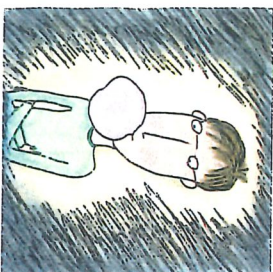
Výtah visel ve výšce a nic se nedělo. Byla noc, všichni spali.

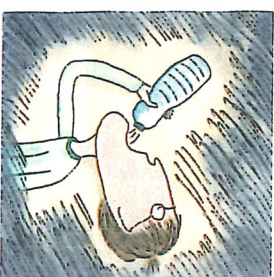
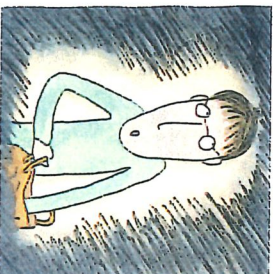
Vítek byl vyčerpaný, cítil se jako vyždímaný, ale byl příliš vyplašený na to, aby usnul. Ve výtahu bylo navíc takové vedro, že si Vítek připadal jako ve výhni.

O půlnoci vypadly pojistky, zhaslo světlo a mírně se ochladilo. Vítek si ze zvyku vzal větrovou žvýkačku, aby se uklidnil, ale nepomohlo to. Jeho obliba žvýkaček hraničila se závislostí. Zalitoval, že s sebou nemá svíčku nebo baterku, aby si mohl trochu posvítit.

Výtahovou šachtou profukoval vítr a přinášel vychládající výpary z kuchyně z vývařovny v přízemí. Vyviklaná vnitřní dvířka vyluzovala nevybíravé zvuky. Vítek byl hubený jako vyžle, vypadal jako vyhublý medvídek, a teď už měl pořádný hlad.

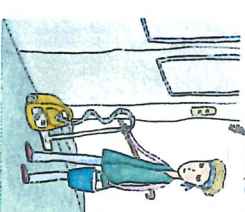
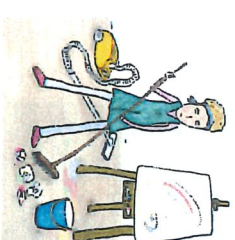
Protože mu vyschlo v krku, vypil láhev vody, kterou vybalil z tašky, ale k jídlu už mu nevyšlo nic, nevyštrachal ani drobeček. Ve tmě neviděl, i když vykullil oči sebevíc. Sedl si vysíleně na zem do zvrženého prachu a vytvrval čekal.

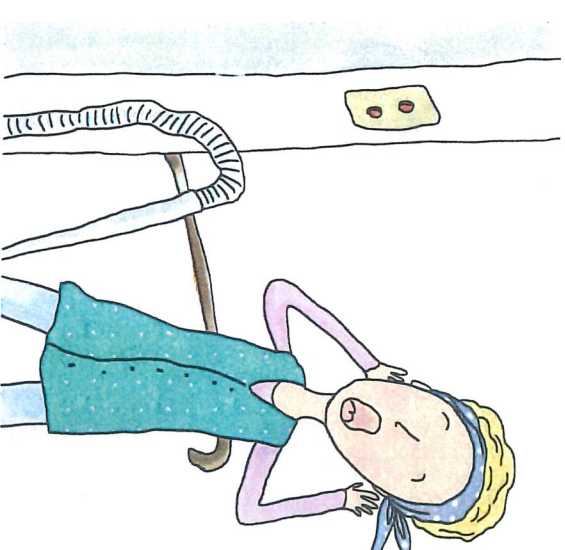
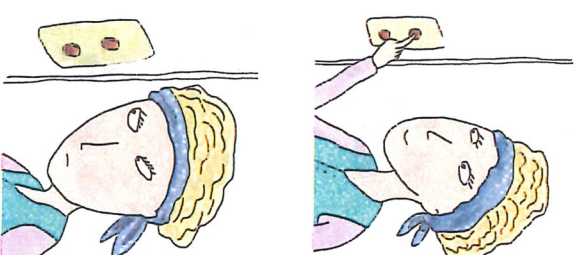
Ráno, hned jak vysvitlo slunce, vydala se Vilma s vysavačem v ruce plnit své povinnosti.

Pracovala sice jako novinářka, ale občas si přivydělávala jako uklízečka, aby zvýšila svůj nevyrazný, výdělek.

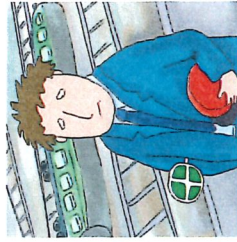
Dnes se rozhodla, že místo aby vystoupala pěšky až do podkrovního ateliéru, který měla důkladně vyluxovat, vytříť a vysmýčít, přivola si výtah.

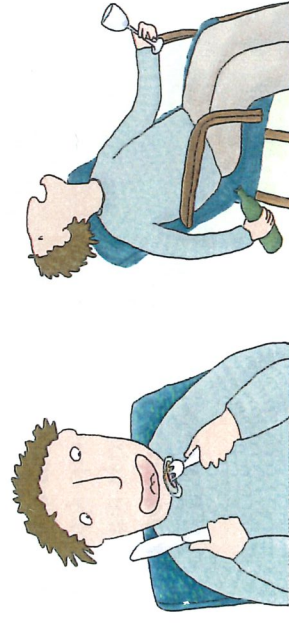
Ale zdálo se, že vypínač nefunguje a výtah nejede. Vilma ihned ztropila povyk.

Její výkřiky zakrátko vytáhly z postele spícího výpravčího Viktora s výbušnou povahou, který v domě dělal údržbáře od té doby, co si ve Svitavách vinou vykojeného vlaku vykoledoval vyhazov od dráhy.

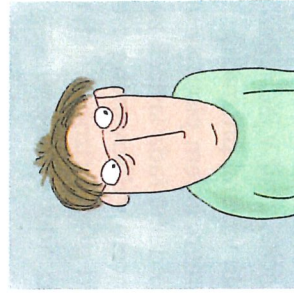
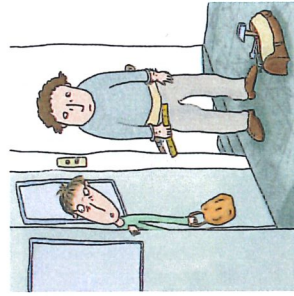
Vyplašený Viktor rychle vyběhl z bytu a pustil se do vyprošťování vystrašeného Vítka z výtahu. Svou práci zavile nenáviděl, přesto se však cítil vinen vzniklou situací.

Vyčítal si, že večer, když snědl své oblíbené zavináče a vypil vína víc než dost, výjimečně vynesl večerní obchůzku domu.

Bál se, že opět dostane výpověď, i když ho nikdo neobviňoval, a tak s vypětím všech sil uvolnil závit, pomocí pravítka vypáčil dvířka výtahu a vysíleného Vítka vítězoslavně vysvobodil.

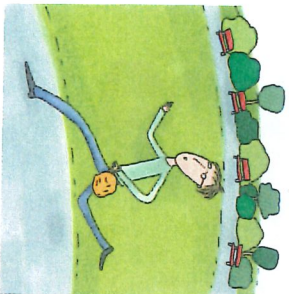

Vítek naštěstí neměl ani vymknutý kotník, a nevykrvácel, byl jen vyčerpaný a nevyspalý. Vysvobození tedy přivítal s očividnou radostí.

Vymluvil se, že musí cvičit na klavír, a vyběhl směrem k východu dřív, než se Vilma s Viktorem vzpamatovali.

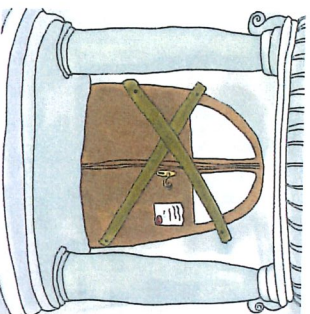
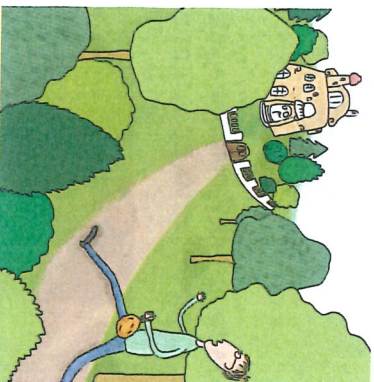
Svůžně vyrazili k domovu. Hrál závodně vybijenou a byl zvyklý chodit do tělocvičny a sportovat a teď běžel jako vyšťinutý.

Proběhl přes výmoly vylištěnou ulicí kolem zářících výloh zavřených obchodů, přeběhl přes visutý most přes řeku, po níž právě plulo podivné plavidlo.

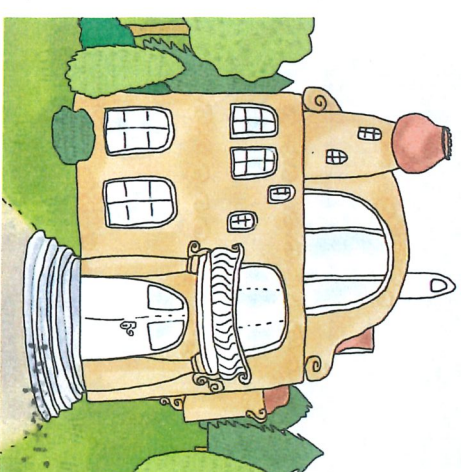
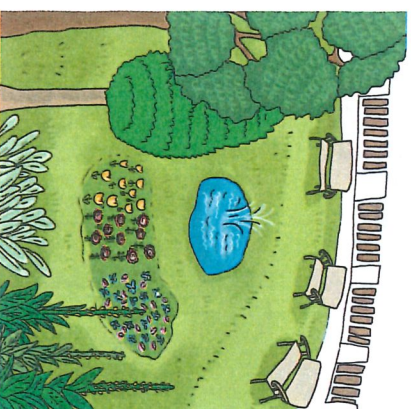

Za chvíli už na mírné vyvýšenině nacházející se jihovýchodním směrem uviděl vilu Violu, kde bydlel.

Před lety ji vyženil jeho pradědeček, o němž se říkalo, že byl spíš vyžírka než živitel rodiny, později byla vila rodně vyvlastněna a pak zase vrácena.

Dnes ji Vítkovi mnozí záviděli, protože měla malou vížku se střechou připomínající makovici, omítku bohatě vyzdobenou závitnicovým vzorem a nezvykle vysoký komín.

Na rozlehlé zahradě vyrostla pečlivě opéčovaná zelená travinka, z níž v jednom místě vyvěral průzračný pramen, kolem plotu se vinula pravidelná řada laviček ze sluncem vyšívaného dřeva, před pásem cizokrajných dřevin bylo vidět pečlivě vypleté záhony a nedaleko od nich tisy šťovíku a velké divizny s ještě nerozvinutými poupaty, které tam Vítek minulé jaro vysel. Z vikýře se vykláněla vypanná sovička, na brance seděl mírně vypelichaný vřr a u vchodu za pohozenými vidlemi stála vydra s vyceněnými zuby, která vypadala jako živá.

